

En kort förklaring öfwer den yttersta domen utgifwen efter den heliga skrif...

Berggren, Anders,

73 Cg Br.

National Library
of Sweden

Teol.
Apokalypt
(1862)

En kort förklaring öfver

Den Yttersta Domen

utgifwen efter den Heliga Skrift,
och författad af Anders Berggren i Mosköp.

Sjette upplagan.

Till att beskrifwa den Yttersta Domen i sin helhet, eller såsom det verkliga kommer att tillgå, är alldeles omöjligt, för någon människa, om icke Gud har uppenbarat honom derom.

Guds verk äro för människan ganska obegripliga; „och om jag nu förkunna hwad som sk. skall, och på hwad sätt, blifwer det en galenskap för människan“, 1 Corint. 2. Nu torde någon öfvervärd själ fråga, huru det skall gå öf på domedag? Här finnes så många religionsfetter, lutheraner, mormoner, judar och katoliker samt många andra; hwilka af desse männe stola blifwa lyckligast på Domedag? Men jag vill låta eder weta att då winner ingen religion för-träde. „Dock säger jag eder, att Thyro och Sidoni skall drägeligare warða på domedag, än eder“, Math. 11. Alltså kunna wi wäl förstå, att ingen af våra lärosatser winner företräde, och skulle en af desse gå fram, måste ju alla de andre blifwa tillbaka och gå förlorade. Wår Luthersta lära är wäl den bästa, isynnerhet om den efterföljdes, men när de gå rakt emot Guds wilja och föreskrift, kan det icke gå dem lyckligt på domedag; den ena människan hatar och förföljer den andra och förorsakar henne skada och förargelse, tänker icke efter hwad Jesus säger i sitt domsbeslut: Allt hwad i gjort en af mina minste, det hafwen i gjort mig.

Att det lider åt slutet torde wäl ingen kunna motskrifa, emedan alla de tecken som Jesus sade skulle ske wid werldens ända, såsom krig, pest, hungersnöd och jordbäfning mångastäres, Math. 24. Afwen äro de falske Profeter uppkomna, som nu kallas mormoner, och de förföra många, v. 11:te; de hafwa wäl rätt till en del, ty de förkunna om Jesu ankomsf, men deras tro är oriktig och deras dop öfnerslödigt; de tro att ingen blifwer salig mer än de, de inbilla sig att söka ett annat land och der upprätta Zion, ett paradis som helgon stola bebo; detta är en omöjlig sak, ty iniet ställe kan uppläckas der icke synnen och satan regerar, och i stället för Zion möter dem största sorg och uselhet, hwarföre Jesus säger: „Tiden instundar följer dem icke efter“, Luce 21. Jesus wiste att det war ett säfängt företag och ett stort bedrägeri; ty denna werldens wisshet är en galenskap för Gubi, 1 Cor. 3: 19.

Böfket Gud utgaf i paradiset till våra första föräldrar, att qwinans säd skall söndertrampa ormens hufwud, 1 Mojes. 6. Och Gud

mente djefwulens hufwud, makt och wälde; detta påstås redan wara skedd, och blef fullbordadt när Jesus led och dog på korset. Men det är icke så. Den dagliga erfarenheten wisar oss, att satan ännu lefwer och regerar, likasom före Jesu död; hade vår frälsning blifwit wunnen wid Hans död, då skulle ju alla de gå förlorade som woro behjelpiga och satan hade till redskap när Jesus dömdes och döddes på korset. Dessse skulle således ligga i helfwete i ewig tid, för vår frälsnings skull; och alla de som woro före Jesu död skulle äfwen vara förtappade; nej detta kan icke låta sig göra, ty Jesus är icke sänd utan till de borttappade får af Israels hus, Math. 15. Hade satan blifwit öfwerwunnen wid Jesu död, då hade hans Lärjungar sluppt undergå martyrdöden; en af dem blef lefwande huden astagen, en annan kokad i en sjudande littel, en korsfäst med hufwudet neråt wändt, en fästad på ett kors likt ett X. Satan förhindrade Jesu lära efter deras bortgång, att hon war död i många år. Här har ju ingen förändring skedd sedan Han led på korset, utan samma död och dom som Gud förkunnade menniskorna i paradiset, med arbete och stor möda måste man söda sig, qwinnan söder sitt barn med sweda, 1 Mos. 3. Somliga brinna totalt upp, en del nedgas sluta sina dagar i vågens swällande böljer, den största delen måste widkännas den fruktansvärda sortöden och sedan nednyllas i den swarta jorden; detta är ingenting angenämt för menniskan och Job säger: Herre ho prissar dig i graswen, ty Jesus säger Gud är icke de dödas Gud, utan de som lefwande äro, Math. 22. Satan är icke död utan lefwer, far omkring som ett riktande lejon och söker hwem han uppfluka kan, han förorsakar mycket ondt, strid monarkiet och menniskor emellan på jorden, ja han strider med sjelfwa gudawäsendet i himmeten, App. 12. Och är således ingen glädje der utan när en syndare sig omwänder och bättrar, Luce 15: 7. När wi nu betrakta detta allt, tunne wi wäl förstå att werldens wisheit är en galenskap för Gudi, 1 Cor. 3: 19.

Mina wälsignade wänner och menniskor, om jag nu förkunna eder Guds wisheit, huru han underligen utfett menniskornas frälsning på domedag, så blifwer det en galenskap, som skrifwet är, och i tron mig inte, men wi måste tro hwad Bibeln säger; Gud har gjort underliga ting genom menniskor och sine tjenare i förra tider. Gud befalte Noack att bygga arken, Gud uppenbarade sig för Moses i busken och befalte honom att gå till Faraos uti Egypten för att frälja Israels folk ur deras fångenskap och Faraos händer, och detta war en förebild till vår frälsning på yttersta dagen. Gud frälste staden Bethulia från Solfernes här genom Jubith, som bad till Gud och högg sedan hufwudet af; — Gud sade till Jonas att han skulle predika för Ninewe och derigenom blef staden skonad från den undergång, som den war förelagd. Guds hjelp måste alltid komma genom menniskors tillhjelp äfwen i våra dagar; mången blifwer frälst utur eldswåda och wattungö genom andras tillhjelp, hungersnöd afhjelper Gud igenom andra menniskors bistånd. Blifwer man sjuk så har Gud förordnat Apotek och doctorer, kommer menniskan i själaångest, finnes här prester som trösta, upplysa och förkunna om Jesu frid som han gifwer alla bedröfwade. Guds hjelp må-

ste fälebes alltid komma genom menniskors tillhjelp, äfwen skall så ske på domedag; men huru mycken swårighet måste icke de menniskor genomgå som Gud utsett till erdfkap för sina uträkningar. Moses utstod många ledsamheter då han genomwandrade Arabiens öknar.

Jungfru Maria, som Gud utkorat till att wara moder åt werldens frälsare, huru många mödor och beswårigheter måste icke hon genomgå; i fattigdom måste hon föda sin förstfödde son uti Betlehems stall och sedan begifwa sig jemte sin wan på en resa till ett främmande land för att bewara barnets lif ty satan hade i affigt att genom Herodes förgräa Gutabarnet, och igenem öknar och morasj måste Jesu förälbrar wandra in uti Eghyten och med möda och beswår uppehålla sig der i sju år, tills barnamördaren Herodes war dödd; och sedan hwad sorg fick hon icke när de korsfäste hennes son! Den som har ett moders hjerta kan nog känna swedan inom sig.

Alla Jesu trogna måste taga sitt kors uppå sig och följa honom efter, Matth. 16, till tidens slut böra wi följa honom efter och tiden är snart fullkomnad, bättren eder och tron den heliga skrift, Marci 1, och Gud har lofwat oss tilljägelse något före tidens slut: si hwad komma skall förkunna jag framföre åt, Ef. 42: 9, att Gud will härigenom uppfylla sin ord, är en sanning som är klar, ty Jesus säger: det som sker skall han förkunna eder, Joh. 16. Wi böra enfalbeligen tro Jesu ord och den som detta gör, kommer icke i domen, Joh. 5: 24.

Swärföre skola wi fruktas och rätas för den dagen, eller werldens ända, nej wi kunna glädras och fröjdas att den stunden nalkas, och förlofnings tiden är inne då wi blir liksom spända ur ett of, och lätade från den bördan som tryckt oss sedan tidens första morgon, då våra stamfäder öfwerträdde Guds bud, nu kunna wi wara glade att Jesus will komma och frälsa sitt folk, dertfore säger Han wid Sin andomst ser upp och lyfter edra hufwud upp, ty då nalkas eder förlofning, Luce 21. och detta är en sanning, som jag kan inthga, som sjelf sett förlofnings dag, och efter det Gud har wisat mig, så bör jag icke fördröjja det som: ty Jesus säger: Icke tänker man ljus och sätter det under en skeppa, Matth. 5: 15.

Allt dömsbeslutet skall kungöras af en menniska, är intet twifwel underkostadt, ty Gud är en ande och dömmar ingen; icke har Gud sändt sin son i werlden, att han skulle dömma werlden utan på det att werlden skall warda salig genom honom, Joh. 3. Äfwen säger han: I dömen efter köttet, jag dömer ingen Joh. 8 Men är det så att jag utdrifwer djeflar med Beelsbud, med hwem drifwa då era barn dem ut; dertfore skola de wara era domare, Mt. 12. Si min tjenare, jag skall sätta min anda på honom och han skall förkunna hedningarna domen, Math. 12. Ty Gud will att alla menniskor skola frälste wara. Det heter wäl i vår lära, att der trädet är fallet der blifwer det liggande; men det war en rik Herre som lät plantera en steg och en trädgård med många dyra och förnåma träd, och tjustwar insunno sig och borttröfnade träd. När ägaren fick detta weta warkt han wred och sade till sin tj-

nare, kalla honom för rätta, och så blef han dömd att återlemna trädet samt gå i häfte. Och här är icke fråga om några träd, utan hela skogen är kommen i röfwarehänder. Det är ett räfwardt och skinnat folk; de äro allesammans b-snärjde uti kulor och bortabände i fångahus; de äro wordne till rof, och ingen hjälpare är till finnande och ingen är som säger: så dem igen, Es. 42. Nu är Guds allwisa råd fattadt och beslutadt; att, lika som den förutnämnde rika herremannen lät kalla röfwaren och bedragaren till domstolen, emedan ingen annan hjälp finnes för att få honom dömd till att återlemna det bortröfwade folket. Detta är Guds wisheit, men synes en galenskap för menniskor. Men war det icke djefwilen som genom ormen i paradiset förmådde våra första föräldrar till olednad? Han öfwerföll den lättrogna qwinnan med smickor och löbn, till des han fick dem båda att äta af det förbudna trädet, och han har allt sedan des regerat ibland menniskorna, är roten till ondt; ja han bedrager hela werlden. Uppenb. B. 12. Jag förmodar icke att här fins någon menniska som tycker illa wara, att derwa bedragaren blifwer kallad framför domstolen. ty Gud will att alla menniskor skola frälste warda, och den som strider emot Gud, han är djefwilens mehbållare och kallas en falsk profet och hans dom står skrifwen i Uppenb. B. 20. Ty rätt och sanning måste wara gällande, mo icke för, så måste det ske på yttersta dagen, ty sådant är godt och tacknämligt för Gudi wärom Krälsfare, som will att alla menniskor skola frälsta warda, och till sanningens kunskap komma; 1 Tim. 2. Swad förstas med sanningens kunskap? Hade Adam och Ewa varit kunnige om att det war satan, som war orsaken till deras förberf i paradiset, så hade ju satan fått sin dom straxt; men det war fördoldt för de arma menniskor; men nu will Gud upplysa oss om sanningens kunskap, derföre säger Jesus: I skolen förstå sanningen och sanningen skall abra eder fri, Joh. 8. Jag prisar dia Herder, himmel ns och jordens Herre att du hafwer detta dolt för de wisa och förnuftiga och hafwer det uppenborat för de såkunniga, Math. 11. Gud sade: god Daniel, ty det är fördoldt och besaladt, intill yttersta tiden, Dan. 12. Ja nu är den yttersta tiden och nu är sanningens dag; ty nu will Gud uppenbara det som fördoldt varit har, och låto sanningen komm i liuset som förr varit i mörkret. Jesus säger till sina lärjunaor kort före h ns döb: Jag hafwer ännu mycket att säga eder, men i kunnen det icke nu hära; men när han kommer, som är sanningens onda, han skall leda eder uti all sanning, ty han skall icke tala af sia sielf, men hwad han hörer, det skall han tala, och det som ske skall, skall han förkunna eder, Joh. 16. Gud har genom sina tienare låtit skrifwa hela vår bibel; äfwen har Gud, för några år sedan, genom en menniska låtit skrifwa lifsens bok, och detta war nödwändigt; förutan den blifwer ingen frälst. Men det är ännu fördoldt för hela werlden, derföre liknar Jesus himmelrifet wid en skatt som fördoldt war uti en åker, Math. 13. Åter är himmelrifet likt en fäpman som sökte efter goda perlor, och när han hade funnit, gick han bort och sålde allt det han egde och köpte henne, v. 46. Jag kan mebbela lifsens bok för intet.

Jesus liknar himmelriket wid tio jungfrur; men det war endast de fem som woro redo med tronens olja i sina lampor wid Jesu ankomst och blott dessaingo inkomma med honom i brölloppet och dörren tillstängdes, och dessa fem äro g nsta få, som äro beredde att genast gå med honom in i Guds rike wid hans ankomst: derföre säger Jesus: Många äro kallade, men få äro utvalda, Math. 20. Men dessa få mennistor skola warda andelig. sinnade, som icke allenast söka sitt, utan antrae bästa, 1 Cor. 10. Th der skall icke blifwa någon aldrje i Guds rike för de få, om alla de andra woro i fördömmelsen, derföre skola de wara rättfinnade och renhertade mennistor, hwarföre Jesus liknar dem wid rena och ofskytliga jungfrur som alltid upplysa en bröllopsal; och dessa få skola kalla alla de andra till sig efter namn, och de säger: det är min wäns röst som klappar, låt mig upp, Höga W. 5: 2; och detta skall förtfara. Jesus liknar Guds rike wid en surdeg, som en qwinna blandade uti tr. Steppor mjöl, till des det blef alltsammans surt. Math. 13. Likaledes skall Guds rike beqynnas med några få, och sedan förmeras, tills allesammans blifwa inkallade. — Afwen liknar Jesus Guds rike wid ett senapskorn som är minst af alla frön, men när det uppvärt, blifwer det ett stort träd. Th Gud will att alla mennistor skola frälste warda: och Guds wilja måste gå i fullbordan.

Menniskan tror att wid tidens slut eller werldens ända, hon skall dö, men det är icke så. Jesus lefwer och i skolen och lefwa, och det låsa wi uti wåra trosartikler, att han skall komma och döma lefwande och döda; alltså kunna wi förstå att de som då i fwa skola icke dö. "S innerligen säger jag eder: här äro några ståndande som icke skola smaka döden till des de få se menniskans sen komma i sitt rike", Math. 16. Himmel och jord skola föråds. Jag säger såsom Asaph: Herre när jag dig hafwer frågar jag efter himmel och jord intet, Psalt. 73. Swar och en som tror på Jesum skall icke föråds utan få ewinnerliat lif, Joh. 3. Swilken som gämmer mitt tal, han skall icke se döden till ewig tid, Joh. 8: 51; th Gud hafwer skapat menniskan till ewigt lif, och gjort honom till ett beläte, att han skall sådan wara som han är, Wisk. 2. Jesus liknar Guds rike wid en menniska, som sårde godan säd i sin åker, men owännen sårde ogräs midt ibland hwetet och gick sin wäg, Math. 13. Väten båda wäxa till skördetiden och då will jag säga skördemännena, hämtar först ogräset samman, och binder det i knippor till att uppbrännas; men hwetet församlar i min lada, v. 30. Owännen som sårde är djefwulen som kom i paradiset i Guds frånworo och förförde menniskorna till oshdnad och det war hans afund som gjorde at hon förorsakade döden i werlden, Wisk. B. 2. Och satans andar har allt sedan wext ibland hwetet, som förstås med menniskorna. Så skall det se wid werldens ända eller yttersta dagen. Satan och hans englar skola först kallas samman för att uppbrännas, och sedan skola menniskorna församlas i Guds lada eller det nya Jerusalem; derföre har Gud befallt att genom lifens bot, framkalla djefwulen och alla hans andar för att möta och insinna sig wid Christi domstol, th det är han som bevrager hela werlden; och då skall Guds löfte fullbordas som han

g f menniskorna i paradiset, att qvinnans säd skall söndertrampa ormens hufvud. Det är alltid brukligt wid våra domstolar i werlden, att lärande parten ställer sig wid domarens höggra sida; och swaranden, tjustwen och bedragaren, wid den wenstra; likaledes skall tillgå wid Christi domstol, menniskorna komma wid den höggra sidan, och satan och hans andar wid wenstra sidan. Johannes döpare omtalar detsamma, att Jesus skall komma och rensa sin loga och församla hwetet i sin lada; men agnarna skall han uppbränna, Math. 3. Menniskorna är hwetet, ty hwetet är ett wigtigt sädesslag, och far långt fram på logon, men agnarna blifwa iklaka, ty de äro lätta, och utan wigt och värde, och en förargelse ibland hwetet, dertfore skola de uppbrännas.

Som nu uttydt och förkunnat är, att alla menniskor skola komma wid höggra sidan, så kommer det löftet o^g till g^o o, som Gud gaf Abraham när han offrade sin son Isak, att: igenom din säd skall allt folk på jorden wälsignade warda, 1 Mos. 22. Och dertfore säger Jesus att konungen skall säga: kommer i min faders wälsignade och besitter det rike som eder tillredt är ifrån werldens begynnelse: och för den skull att djefwulen och hans englar äro på wenstra sidan, hwilka warit roten till allt ondt och bedragit hela werlden samt warit Gud och menniskor till stor förräcke: för den skull skall konungen och rättwi-ligen säga, gån bort i förbannede uti ewinnerlig eld. Wälsignelsen och förbannelsen stå skrifna i lifsens bok; nu kan man se det som icke är möjligt för menniskor, det är möjligt för Gud. Genom Mose är lagen gifwen och genom en menniska skall lag n uppställas. Genom tio påläger som Mose och Aron lade på Farao, måste han lemna Israels folk ifrån Egypten; och genom de tio buden som Gud utaf på Sinai, skall satan lemna allt Guds folk på domedag. Dertfore säger Gud: Han skall göra sin lag herrlig och stor, Es. 42. Gud wiste nog att lagen icke kunde hållas af menniskorna, när icke två menniskor kunde hålla ett bud i paradiset, mindre kunde så många hålla tio nu; dertfore war Guds wisa uträkning, att de skola ligga till grund för vår frälsning på yttersta dagen; ty annars hade warit bättre att ingen lag war gifwen.

Guds underbara wisheit öfvergår werldens kunskap, 1 Cor. 1: 20. Något öfwer tusen år före Jesu fö-else gaf Gud lagen till Mose, och wårt menniskobegrepp är att Jesus kom, led och dog för lagens öfverträffelses skull; m n så är icke skaparens wisheit fattad, ty det kunde icke lända Gud till någon nytta, att först utgifwa en lag som han wiste ingen kunde hålla, och sedan sända sin son samt tvinga honom att lida och dö till att försena sig sjelf.

Jesus bad i örtagården om en möjlighet kunde finnas att slippa att dricka den swära kalken, som honom förelagd war, men sade han: Ske icke min wilj utan din, men ingen annan utväg kunde finnas än Jesus måste dö, för den skull att han skall kunna frälsa hela menniskoslägdet på yttersta dagen.

Seban jag förut lifsom upplossat lagen och berättadt till hwat ända Gud utgifwit den, så bör jag äfwen förkunna Guds wilja, som är, att wi hålle hans bud på det wi skola ostrafflige warda wid Jes

Christi tillkommelses dag, och hafwen i kärleken till Gud så hållen hans bud och de äro icke swära; 1 Joh. 5: 3.

Men de ogudaktiga frågar icke efter Gud eller hans bud, de misbruka Guds namn, det sårar mitt hjerta när jag hör detta, då jag wet hwad Gud har sagt, att den skall icke blifwa ostraffad som misbrukar hans namn, det gör mig ondt att höra en swärjare utgjuta sina eder och be den onde ta sig och fara i sig, i skolen alls intet swärja, Math. 5: 34. Eyr. 23. Och för hwart fåfängt ord som går af menniskans mun skall hon göra reda för på domedag; Math. 12: 36.

Men allt det i wiljen menniskor skola göra eder det gören i och dem, ty Gud är mächtig att straffa de som icke lyda Hans bud; och den ogudaktige för icke inkomma i Guds rike, utan omvändelse, bättring, tro och helg ise, man måste födas på nytt, Joh. 3: 3.

Här finnes en del af våra christna, som tyck r det är icke bra att den ogudaktige äfwen blifwer frälst, när han utstått sitt straff efter som han handlat hafwer i tiden. Desse tro sig sjelswa vara rättfärdiga, för det de läsa bibeln, gå ofta i kyrkan, lesa någorlunda efter buden, men de äro icke beqwäme efter Guds wilje, som är att alla menniskor skola frälste warda, de wilja döma andra, ända att Jesus säger: Öfmer icke, att i skolen icke dömda warda, Math. 7. Och det är intet af sanningens anda tillåtit, derföre säger Jesus, när han kommer skall han straffa werlden för synd, för egen rättfärdighet och för dom; Joh 16. Om wi föreställa oss den yttersta domen, huru olyckliga skulle wi icke vara, om så skulle tillgå, som den uttydes och man tror; den ena mak kan stiljes ifrån den andra, barn ifrån föräldrar, dese ifrån barn, wänner och bekanta; somliga till ewig gläde, och de andra till ewig pina.

Der skulle ju aldrig blifwa någon gläde i Guds rike för de så när de wisste att deras anhörige befunno sig i pinorummet, nej detta kunde icke en rättfärdig Gud vara belåten med, ty han hafwer skapat menniskan till ewigt lif, och till ett beläte såsom han är; och det är skrifwit, att Jesus har lidit döden för alla: Ebr. 2: 9, och skriften kan icke vara om intet. Joh. 10: 35.

Den menniskan måtte hafwa ett hjerta swart som sot och hårdt som stea som tycker det kan vara rätt att en sådan silksmäsja skulle äga rum på domedag; hon är utan känsla och medlidande som will tillåta en sådan saksanswäckande ställning.

Mången tror sig vara Guds barn och Christi tjenare, men det är icke så; de kasta en mörk stugga och ett föraktligt hat på mig för det jag förkunnar min Herras wilja som är att alla menniskor skola warda, ty Jesus säger den som wet sin Herras wilja, och icke gör derefter, han är dubbel hugg wärd; och jag måste alltid mer lyda Gud än menniskor; jag wet wäl att Bibeln på några ställen utlofwar ett ewigt Helwete åt de som buden öfwerträda; men våra Lagar här i werlden dömer också den till döden som det förtjena; men hwem kan hindra konungen att skänka nåd åt uslingen samt mildra denna dom, till några års fängelse efter sin egen goda wilja och hnest. Likaledes fins wäl ingen djefwul i Helwete eller menniska på jorden, som

kan förbjuda Gud att mildra och förkorta det Ewiga straffet, till någon tid efter förtjenst, och som de handladt hafwa i werlden, om jag på annat sätt lungjorde en allmän frälsning då woro jag en ljugare och en stygge för Gud; Håret will resa sig på mitt hufwud när jag tänker på det straff som den ogudaktige kommer att undergå, innan han får inkomma i Guds rike; straff för han låter den hungrige och behöfwande gå hjel. lös ifrån sig; nekad den huswille herberge, samt föraktat uslingen i fångahuset, förgätit trösta och hjälpa den sjuke. Se Jesu ord i Math. 25: 42; straff för de wanhedra och misshandla förältrar, kommit förargelse åstad, förlikar sig icke med sin trätbroder, älskar icke Gud och nästan som sig sjelf, det we måste försiggå som Jesu utropar i Math. 23. Ty Han skall löna hwar och en efter des gerningar Math. 16: 27; Uppb. 20: 13.

Drättwisare sak kunde aldrig röstas om så skulle tillgå wid Christi romstol, som djswul. n will och hans wänner påstå det skall ske, då skulle satan strakta min Gud upp i ansigtet om han kunde vinna segren och finge behålla hop. n, den stora mängden, då skulle Guds ord och löst. vara om intet; Bib. ln skulle då icke vara gällande, Guds kraft och wijsa skulle då aldels icke äga rum; Jesu lidande och död skulle då vara förgäwes, de borttappare får blifwo då icke frälste, Judas och alla de som satan hade till retskap wid Jesu död skulle då vara i Hellswo te till ewig tid för några sås frälsnings stuld; detta skulle blifwa den orättwisaste tilldragelse som werlden omtala kan; och ing. n trog. n Herrans tj. nare kan samtycka hertill.

Allmagt. n, rättwis. n och sanning. n skall twinga satan på yttersta dagen att återlemna Judas och alla de som äro i hans wäld ifrån första skapels. ns stund och till tidens sista slut.

Guds allmagt skall blifwa rådande öfwer Himmel och Jord, Haf och Hellswo te, som skola gifwa igen sina döda Uppb. 20: 13; Ty Hellswo te afgrundsurst. n skall blifwa Guds tj. nare lydige och underdånige samt slutligen kastas i den brinnande sjön; v 10.

Rättwis. n kan ingen motstrida, det måste vara rätt och billigt att den guden som skapat menniskan och stämplat henne till Gitt eget beläte blifwer engång ägare om sine tillhörige, det måste vara rättwist när Jesus har äbit røden för alla, att Han då engång får löst. för sitt lidande, det måste vara rätt när Han war sänd till de borttappare får att Han engång samlar sina får och gör öf. till ett fårarhus och en herde Joh. 10: 16. Samningen måst. med rättwis. n förnad att det war djswul. n som b. swel. m. nni storma i Paratist. t, och det är hans stuld att wi måste lita förföljelse, ty han är roten till allt ondt och det är han som förled. r. m. niskan till synd och han berdrag. r. hela werlden Uppb. 12, och detta är en sanning som Jesus säger skall göras eder fri. Joh. 8: 32.

Men det torde wara en hwar bekant, att ingen sak kan afdrömas utan twenne wittnes inthg, hwilket Jesus och säger i Math. 18, och äfwen skall ske på yttersta dagen. Gud har genom sitt allwisa råd lefwande till himla tagit twenne dertill utferde. män, nemligen Enoc och

Elias. Enoch war den förste af Adams afkomlingar, som war rättwis, from och Gudi behaglig. Elias war en af Jacobs afkomlingar och i den tiden en Herrans tjenare, och blef till himla tagen med brinnande wagn och hästar, och Jesus säger att Elias skall komma först och sicka allting i lag igen, Math. 17, och Gud insåg att detta war nödwändigt ty djefwulen är lögnaktig och blifwer icke i sanningen, Joh. 8, och han är äfwen lagtännare, samt wet också att framställa de jäfsanmärkingar som icke kunna motstridas; att icke barn eller tjenare så wittue bära emot fäder eller husbonde, icke heller wittna i egen sak kan tillåtas och finnes således ingen på jorden som satan tillåter att intyga sanningen på domedag. Men desse förutnämnde, och för så lång tid tillbaka till himla farne män kan satan icke jäfwa, utan han måste låta desse intyga att det är sanning allt hwad jag skrifwit, samt hwad bibeln och liffens bok innehålla; och att satan har bedragit hela werlden: och då kommer Jesus i sitt majestät och alla heliga englar med honom. Men under majestätet finnes samma blodiga kroppsgestalt som war fastspikad på korsfets trä; och då stola de se hwem de stungit hafwa och satan kan då icke neka att han for in uti Judas samt alla de andra som woro behjelpliga till Jesu döb; och har nu först menniskorna i paradiset fått sin dom som ännu fortfar, och sedan Jesus blifwit dömd och dödad och allt genom djefwulens förwällande, så kan wäl ingen motstrida, utan det är rätt och billigt, att satan också kommer för domen; och det måste ske genom rättegång och derfor säger Jesus till Johannes: Den der winner honom will jag göra till en pelare uti min Guds Tempel. Uppenb. B. 3: 12.

Jag har fått af Gud befallning, att skrifwa liffens bok som på domedag blifwer nödwändig, de som icke äro skrifne der, kastas i den brinnande sjön, Uppenb. 20: 15. Johannes grät swårigen, att ingen kunde upplåta boken och läsa henne, samma bok 5; käre läsare, jag är icke till att bedraga någon, jag är endast till att förkunna om Jesu ankömst, på det att skriften skall warda fullbordad, Ef. 42: 9, Joh. 16: 13; det är ett ansfri som säger: si brudgummen kommer, går ut emot honom; Math. 25; går ut ifrån werlden, ifrån Satans hop, går ut för att göra eder redo, med trones olja i lamporna, på det i skolen icke fattas och blifwa nödsakade att gå tillbaka sedan ewighetsdörren är stängd; du skall aldrig ångra om du lyder mina råd, älska din nästa som dig sjelf. Kom ihåg Jesu ord: Allt det i hafwen gjort en af desse minsta mina bröder, det hafwen i och gjort mig. Waren icke som den ende tjenaren som säger: min herre kommer icke så brådt, ty han dröjer icke många år, jag wet han kommer den stund wi icke mena, han kommer snarligen. I Math. 24 säger Jesus: Beder att eder flykt sker icke om wintren, ty då skall wara en stor webermöda, så att hon hafwer icke varit sådan ifrån werldeus begynnelse. Stormen rasar, åstän hörer från alla hörn, elementen sammanstötta, eldstrålar synas från himmelen och antänder hus, städer och byar blifwa ödelagda dels af storm och dels af eld och menniskorna måste fly på marken och på bergen. Skulle då winter äfwen inträffa blefwe ännu wärre; derfor säger Je

Jes: Beber att eder flykt sker icke om wintren, och wi böre icke allenast bebjä om detta, utan dagligen bebjä att Gud måtte hjälpa oss att manligen kunna tro och genomgå den sista afgörande striden, då skola alla släppter på jorden jemwa sig, och då behöfwer menniskan tröst och hufswalelse, om hon någonsin behöfwer tröst, så behöfwer hon då. Derföre säger Jesus: hwilken är nu en trogen och snäll tjenare, som Herren hafwer satt öfwer sitt husfolk, att han skall gifwa dem mat i rättan tid Math. 24. Salig är den tjenare, som Herran finner så görande när han kommer; men innan han kommer är rättan tid; icke går det an för de tjenare som äro tillfätte att gifwa mat åt ett husfolk eller bröllopsgäster, till att wänta att laga maten, tills folket behöfwer den eller gästerna skola spisa honom; nej den måste wara tillagad och färdig före måltidstimman är inne och matlockan lemnar sitt ljud ifrån sig. Likaledes är nödwändigt att laga den maten färdig som folket behöfwer i nödens stunder, före Jesu ankomst. Icke kan en brudgom hålla bröllop utan han först betingat sig bruden och sedan befäller sine tjenare att göra allting i ordning till bröllopet skall stå och Jesus will också härmed låta oss weta att han snart kommer, på det wi skola göra oss i ordning och wara redo, ty Gud är mäktig i de swaga. Han kan förwändla tider och stunder, ofta gör han den klaraste och gladaste morgon till en mulen och bedröflig aften; han kan göra ombyste med winter och sommar: Han kan låta waxa gräs och örter på marken och de wackraste liljor, att Salomon war icke så klädd som en af dem, Math. 6. Huru lätt är icke för en krukmakare att krossa och förderfwa det kärl som han med sina fingrar danat och format efter sitt eget godtycke; lika lätt är för Gud att tillintetgöra en jordklump som han danat till en menniska, om icke wi äthya hans kallelse.

Men när den omnämnda skyggelsen begynner ske, så glädjens och fröjdens, lika såsom man gläder sig åt den annalkande sommaren, då man ser marken grönskas och träden knoppas, derföre säger Jesus: Lärer af fikonatrabet. Fast nöden synes farlig så påminner eder nu hwad jag kungjort, i skolen så se att jag icke ljuger; påminner eder Guds egna ord och löfte: tröster, mitt folk jäger eder Gud, Es. 40. Om edra synder woro blodröda, så skola de dock warda snöhwita; om de än woro såsom en rosenfärga, så skola de dock warda såsom en ull, ty Herrans härlighet skall uppenbarad warda, och på Zions berg och Jerusalems skall salighet warda, Soels 2: 32.

Jesus säger: we werlden för förargelse skull, och we de som hafwande äro, och dia gifwa i den sista tiden; Math. 24. Härmed menas icke hafwande qwinnor; utan de som äro fulla af den onda andan, otro och olydnad, samt gifwa onda råd och elaka efterdömen; desse äro de, som Jesus menar hafwande äro; — we betyder straff; och Jesus säger äfwen i Math. 21: we eder fariseer och skriftlärde, publikaner och sjökor skola ingå i Guds rike för än j; detta kommer wist till att ske, ty Jesu ord och skriften kan icke wara om iwtet; Joh. 10: 35. Ty han wiste nog att samma otros anda, som då rasade ibland de fariseer och skriftlärde, kom äfwen att blifwa gängse wid tidens slut; hwilket jag

får nog erfara. Publikaner och stöcker trodde Jesum, men de stolle och höglärde trodde honom inte, och likal des är förhållandet i dessa dagar och det är just de enfaltige och lättrogne som först få inkomma i Guds rike.

Hvilka som winner företräde på domedag äro just de som tro på Jesum, tro att allt hwad han har sagt skall ske; det hjälper oss intet, ehwad lära wi än bekänne, om wi icke tro på honom, så är all lära fåsång. Wi böre också lesa, om möjligt wore, såsom Han lesde och lärde oss, den tid han wandrade såsom menniska på jorden; han gjorde wäl emot alla, han tröstade den bedröfwade, hjälpte den nödlidande; Han ofundas intet, högsårtas icke, Han led tåligen af sine förföljare, Han underkastade sig gerna sin faders wilja, Han bed godt för sine iltgerningsmän; Han lesde alldeles oklandrad, och den som tänker sig komma in uti Guds rike utan igenom honom han är en tjuf och en röfware, Joh. 10; men hwilken som ingår igenom Jesum, han skall blifwa salig; v. 9.

Äfwen säger Jesus: du skall älska Herran din Gud, och din nästa såsom dig sjelf; detta är en magtpåliggande sak, ty derpå hänger all lagen; Math. 22: 40, och det böre wi icke förgäta; jag för min del, frågar litet eller intet efter mig sjelf; utan sörjer mest för de wilsa farande; jag skulle gerna wilja uppoffra mitt lif, och låta fastspita mig på ett kors, såsom Jesus gjorde, för sina älskade bröder och wänner, om jag dermed kunde återwinna mina älskade fäder och försäder som ässomnade äro uti förtappelsens antal; om de kunde hjälpa, men nej, det kan icke ske utan med stränghet och rätt samt Guds kraft; jag will icke inkomma uti Guds rike förrän jag får alla de med mig som Jesus libit döden för, hvilka äro både de ässomnade, och de som leswande äro, ty så är min Himmelske faders wilje, att ingen af dessa små skola förtappade wara, Math. 18: 14.

Mången tror när tidens slut kommer att allting skall förwandlas, att det sker med en fortgång och ett ögonblick men nej min wän, det kan icke ske i hast. Daniel förkunnar om den fördölsens sthggelse, som skall försiggå innan Jesus kommer, och den skulle wara tusende trehundrade och nittio dagar, Dan. 12; 11; detta war en lång tid och Jesus säger: om icke de dagar wara förstäcke, blifwer intet lött frälst, men för de utwaldas skull, skall den tiden blifwa förkortad, men syratio dagar måste Jesus hålla ut i öknen, när han werdt frestad af hjeswulen och 40 dagar wandrade han på jorden, efter sin uppsändelse, och lika tid kommer den nämnda sthggelsen att wara, i beräkning, men daagålet förswinner, ty solen blifwer mörk och mister sitt sten; Math. 24. Menaisorna komma icke heller på en gång upp uti Guds rike; detta kunna wi förstå om wi noga betrakta Jesu ord i samma capitel, att två skola mala på en qwarn, den ene blifwer upptagen och den andre qwarlåten. Härmed förstås: fast de hafwa lika eller ens arbete när tiden kommer blifwa de ändå icke på en gång upptagne på den nya jorden och Jerusalem som skall nederkomma från Himmelen; Upp. 8. 21. Ty de hafwa icke ens syndat i werken, den ene har mer att redowisa för och

fiörre syndamått, att uttömma och derföre måste den ene blifwa längre qwar i sthggelsens fångsel: th de skola få straff efter som de förtjenat i tiden; Uppb. B. 20: 15.

Likasom det war i Noachs tid, skall människones Sons tillkommelse wara, Math. 24. Noach wiste wäl floden skulle komma, men folket trodde honom icke, etthundra och tjugo år före syndaflo den fick Noach underrättelse af Gud hwad som ske skulle och han byggde arken efter befällning, men de trodde han war galen och santiserade, icke lär han weta mer än wi, inte kommer här någon flod som den tofingen berättar, och emellertid kunde ingen syndabättring winnas genom Noachs trägna tillsägelse; likaledes är förhållandet nu i dessa sista tider; om man förkunnar om Jesu ankomst som skall snart ske, blifwer det icke trodt, isynnerhet af werldens wise utan blifwer ansedt för en galenskap och en fantasi, men det måste så wora att skriften blifwer fullbordad; likasom Paulus, då han genom ett sten, på wägen till Damaskus blef af Gud öfwerthgad att han war stadd i willfarelse och det war swårt att spjerna emot Guds sckikelse och då blef han omwänd och pånyttfödd; i stället för hon war Christi förböljare förut, blef han ett Guds redskap men när han beghnte predika om Christus wardt han galen och rasande och de trodde honom inte; men Gud hafwer allt beslutit under otro på det han skall förbarma sig öfwer alla; Rom. 11: 32.

Jag wet mycket wäl huru allting skall tillgå, med människones frälsning och Jesu ankomst; men tiden och stunden wet jag ännu icke, Math. 24: 36; men jag wet att jag icke kommer att undergå någon förwandling innan det sker, v. 34. Himmel och jord skola förqås, men min ord skola icke förqås säger Jesus: härmed förstås, hans ord äro upptecknade uti vår Bibel och Johannes säg böckerna woro upplätne wid Jesu domstol, Uppb. 20: 12, det war gamla och nya testamentet som nu finnes uti twänne särskilda band och äfwen lifsens bok som han säg; uti dessa böcker finnes Jesu ord upptecknade och blifwa nödwändiga wid domstolen och komma att följa med in uti Guds rike derföre säger Jesus: fast Himmel och jord förqås blifwer Hans ord icke förqånget.

Nu kan så hända att någon af etrons barn och djefwulens tjenare wille säga något häremot och ädra Guds ord och hwad jag skrifwit till en galenskap och en fantasi, för att lägga hinder i wägen härföre: likasom i Luthers tid, då påfwerwäldet war emot Guds sckikelse och wille förmä Luthers att återtaga sina böcker han låtit trycka; men han war ingalunda seg i sin tro och sitt förehaswande utan swarade: att han hwarken kunde eller wille, med mindre någon kunde öfwerthga honom med den heliga skrift, att han hade orätt; men det war en ömsjlig sak th den heliga Skrift måste wara gällande och we honom som står den emot och träter med sin skapare; Es. 45: 9. Th allt hwad jag skrifwit är en öwderläggande sanning och jag rör icke för att Herrons råd äro underliga; Es. 28: 29, och en galenskap för werlden, hwilket Gud hafwer utwalt; 1 Cor. 1: 17. På något annat sätt skall icke den sista domen kunna tillgå, än jag beskriwit den; så wida Guds ord och wilja

skall blifwa upphyllt och det är icke jag som skrifwit utan fanningens anda; Joh. 16: 13.

Wi kan wäl icke göra det alldeles omöjligt, att Gud äfwen i dessa tider kunde uppenbara sig för menniskor och förmå dem att skrifwa hwad han dem säga will. Likasåwäl nu som i våra försäders tid, då Gud talade med Noach, Abraham, Mose, ja ända intill Christi födelse hade Gud många han uppenbarade sig för; men Gud har icke funnit behag att tillsäga någon lärd eller wis man, som wisar sig i Math. 11: 25; det wisade sig äfwen med Mose, hans swärfader war lärd och förständig samt prest, men det oaktadt kom han till Mose som war endast såraderbe och wandrade i ensamhet bakom ett berg, och der talade Gud med honom första gången.

När herrans engel tilltalade hertarne om Jesu födelse och sade: warer icke förfärad si jag bådär eder en stor glädje hwilken allo folkena wedersaras skall; då wi nu noga betrakta dessa engelens ord, som finnes antecknade i Luce 2. Dessa ord styrker hwad jag förut kungjort att alla menniskor skola frälste warda på yttersta dagen; ty engelen sade icke att han war endast till glädje för de, som kommo efter Jesu födelse eller blott för några få som möngen will tyda, utan han war född till glädje för allt folk, hwilket snart wedersaras skall.

Huru war förwandling kommer att tillgå will jag i korthet berättat, den sker icke förän domen är hållen och frälsningen wunnen, den Eliswer swär att genomgå men förändringen obetydlig, den orenlighet som belastar oss inuti skall uträsas och hwad wi komma att äta blifwer endast för smakens skull men icke för lifwets behof. Salig är den som äter bröd i Guds rike; Luce 14, älderdoms skröplighet skall förwandlas till ungdoms sägning, barn skola wega upp till sin bästa skönhet; sjuka, halta, blinda och krymplingar skola helbredda göras. Ty samme Jesus skall återkomma som rengjorde de spelälske män, gaf blinda sin syn, hjälpte sjuka, uppväckte döda. Ålsta läsa om jag kunde öppna dina ögon och wisa dig hwad glädje och herrlighet wi sedan få åtnjuta, du skulle då få se att det lönar mödan att strida för det wackra riket som oss beredt är från werldens begynnelse, ty Herrans herrlighet skall uppenbarad warda och allt lött skall tillsammans seatt Herrans mun talar, Es. 40: 5

Jag skrifwer icke för någon winst eller denna werldens wedergällning, änkfönt jag är ofta i saknad of det nödwändiga utan jag skrifwer endast för att, om möjligt wore, wäcka den säkre, trösta den bedröfwade, lugnswala den nödställde, samt bjuda alla till Rombsens ewiga bröllop. Ty så är min herras besallning och efter det jag nu hafwer bjudit eder; så får jag också af hjertat innerligen önska eder alla wara ewigt wälkomna, både höga och låga, fattiga och rika, af hwad stånd och lärosats som helst, både hedning, jude och grek warer alla wälkomna.

Wälkomne för att ställas på Majestetets högra sida; wälkomne i som blifwit wanslottade i werlden, om eder del warit ringa här och i här warit föraktade, samt nödsakade att wara trålar under rike och mäktige, så stolen i der få se och förnimma att ingen åtsinnad skall

blifwa, utan alla lika, och i skolen undslippa det trådomsof som här har tryckt eder; wälkomna i som äro beswärade med en bräcklig och dålig kropp; fast i måsten släpa eder tid fram här med kapp och kryckor så skolen i der så förnimma, att eder skröplighet skall förbytats uti en helfärdig och wälskapad gestalt.

Wälkomne i blinde som här måste trefwa eder fram och wandra i mörkrets olyckliga öde som aldrig kunnat se den klara solens förtjusande strålar; men då skola edra ögon blifwa seende så att i kunnen ewigt skåda Guds herrlighet.

Wälkomna alla för att emottaga det wackra riket som oß beredt är, wälkomne till att höra det wäljundande utropet som majestätets här-olber skall förkunna: kommer i min faders wälsignelse och besitter det rike som eder tillredt är.

Wälkomne för att ewigt skåda Gud och Frälsaren Jesum; wi hafwa här endast hört omtalas en Gud och en Frälsare, och sedt beskrifning om honom, som våra förfäder berättat; men wi hafwa aldrig fått tillgodonjuta den förmånen att med ögonen skåda hans Gudawäsende; men då skolen i så se hans Gudsdoms kraft, att han kan förwandla tider och stunder, samt sorg till glädje och en tåredal till en fröjdesal. Wälkomna alla för att träffa wänner och bekanta som wi här måst lemna i de tyfta boningar och tillika måst med sörjande hjerta och gråtande öga, tröstlös och hjälplös lemna en kär wän, en huld fader och öm moder samt öfriga anhöriga, åt dödens mörta klyft, och sedan åt den swarta jordens sköte; men der skall blifwa glädje att återse hwarandra med herrlighetens Herre; och Gud skall astorka alla tårar; Uppb. 21: 4.

Jag will i korthet berätta mine läsare min härkomst samt något af mina lefnads öden.

Min fader war endast kyrkowärd uti en socken som heter Torup i Halland — och jag föddes till werlden 1806, fick ganska liten skolundervisning; när jag tillruggalagt 20 år af min ungdoms dagar warfblef jag en röft i luften som sade: Tänk på ewighetens längd, hwarföre jag kom uti en gruswelig ånger och bebröfwelse och förestälde mig det presten berättadt, om en droppa watten gånge ur hafwet eller ett strå af marken hwart tusende år skulle ändå ett slut förwäntas; men ewigheten blir aldrig slut, denna föreställning och ånger war swår th jag ansåg mig icke kunna blifwa frälst, i tre dagar och nätter måste jag utvärda detta, men när denna tid tilländagått fick jag höra en wacker englamusik och ett lust stek omgaf mig, och då fick jag tröst och jag fattade till bibeln för att finna mera upplysning om salighetens winnande.

Men jag måste ändå wandra i okunnighet; och lifsom med förbundna ögon i nära 30 år; under den tid eller år 1832 wann jag tillåtelse, genom bethg om hedrande wandel att ingå uti borgerligt samhälle i staden Malmö. År 1848 fattade jag beslut att gifwa mig hit på landet för att njuta mera lugn för mina öfrige dagar.

År 1853 då koleran gjorde sitt besök i staden Östas, och jag som alltid har en säker tro till Gud att ingenting i werlden kunde ske utan

Hans tillåtelse och den Gud vill bewara är utan fara, en stor grämelse herstade i mitt bröst då jag såg menniskornas willfarelse och wantro som då wisade sig, att en strid uppstod som är emot Guds wilja, lära och besättning, att icke sätta sin tro, förtröstan och lit till något annat i werlden än den enda och sanna Guden allena. Jag berättade mina wänner att kolera icke kom nära wår by, utan den skulle snart upphöra, ty jag wisste att Guds hjelp icke kunde slå fel; detta war min säkra tro och öfwerlygelse och för att wisa att ingen rasande fara kunde strämma mig, eller omintetgöra Guds kraft gjorde jag en resa in till staden och efterfrågade hos wederbörande om icke en skrifwelse war inkommen som jag uti min enfaldighet författat, att bästa botemedlen emot denna afgrundspest, är att söka Guds hjelp samt läkaren Jesus som är den säkraste skyddare i all fara; detta war jag så förwissad öfwer, om hela staden warit affomrad uti kolera hade jag likwäl wågat mig dit.

Men wid min hemkomst war anstalt fogad af mina grannar och jag måste undergå tio dagars fängelse, ty satan hade fått tillåtelse af Gud att widare försöka min tro, Uppb. B. 2: 10, och satan war icke heller ser utan infann sig med oräkneliga afgrundsandar och ulfwaklor, då fann jag ingen annan utwäg än fatta till den heliga skrift och Guds ord och så wida icke satan kunde kasjera eller ogilla bibeln så måste han afhålla sig att skada mig, detta war honom omöjligt, icke kunde han neka att Jesu lidit och dödt för alla, sedan fick satan los att sänka sig ned i helwetets djup och det yttersta mörkret. Math. 22: 13.

Men min tro swigtade intet ett ögonblick i alla dessa pröfwostunder, ty Gud war med mig; när nu dessa dagar och frestelseliden tillängagått måste djeswulen öfwer gifwa mig, Math. 4: 11, och sedan infann sig Guds englar, som wisade mig alli huru den yttersta domen och wår förwandling kommer att tillgå; detta kan ingen tro hwad jag berättar ty det skedde i oshulig måtto för mina älskade, men det måste ske efter den heliga skrift, Ef. 41: 25, ännu war mer som återstod; år 1855, då jag war stadd i enslighet på en wäg fördjupad i tankar till Gud om ordets rätta tydning fick jag höra er röst af himmelen som sade: skrif, hwilket jag öfwen gjorde så fort ske kunde; och jag wisste intet hwad jag skrifwa skulle, men när pennan kom på papperet blef det mig sagt i örat så fort jag kunde rita, när aftenen kom lade jag mig till hwila, men wid midnattstid blef jag störd af samma anda som gaf mig ingen ro förwän jag åter fattadt i pennan och då blef lifsens bok skrifwen som är ganska nödwändig wid Jesu domstol, Uppenb. B. 20: 15. War nu god min wän och undersök på de anwiste ställen i bibeln, ty jag talar icke af mig sjelf utan det är sanningens anda som talar. Joh. 16: 13, 14; Luce 14: 17.

Älskade och wälsignade bröder och systrar, glädjens och fröjdens med mig, att den älskade wännen Jesus will komma och förlossa sitt folk ifrån des fängenskap samt hjelpa oss från denna tråldoms och fänglighetens usla boningar, samt gifwa oss ett rike, som medherrlighet och oförgänglighet bepröfd är. Jesu kärlek till oss kan jag icke med penna afrita; men det är swårt i werlden att blifwa kär, tycka om och

älfka en vän om icke man får åtnjuta betfamma tillbaka; äfwenlebes faller det Jefus tungt, att han är så föraktadt och så litet efterfrågad och alldeles ingen genkärlek får erfara; men det heter: älska honom ty han hafwer förft älfkat oß.

Det är fwårt att åtaga fig ett sådant ärende eller pund att anfwara före, som jag har, ty jag är alldeles olärd; all min ffolgång war endast en månads tid uti min fpädaste barndom, mera bokftafwelig kunftkap har jag icke fått, men bokftafwen dödar och anden gör lefwande och har ingen utan Gud och wår bibel att tacka för den lilla finnesförmågan jag har, men jag tackar mina medchristne, som ghyntat mig med mitt förra ofullständiga arbete, äfwen tackar jag för det wänliga bemötande, som jag såsom främpling åtnjutit; hwilket är lärare än guld.

Men ett will jag till det fista be mina älfkade om, waker och beder ty anden är willig och köttet fwagt, beber för mig och eder fjelfwa och för alla, beber för de affomnade, ty en rättfärdig mans böön förmår mycket då hon allwar är och Jefus har lofwat, att hwad i bedjen i mitt namn det ftolen i få; och bedja och arbete måste wi, så länge wi här i forgefvalen och tåredalen genomwandra detta fåfånglighetens wanftliga och med mödor och befwär betungade land, ja arbete måste wi till tidens ftut, ty det går icke an att tillfidosätta wårt innehafta kall eller embetete, utan hwar och en måste å fin plats förftaffa fin näring; men låtom oß icke fätta någon lit eller förhoppning till detta timliga lifwets nöje eller rikedomar, ty det går bort och förfwinner såsom en rök och en dimma, och wi äro här endast wandringsmän, pilgrimer, som icke hafwa någon waraktig ftad, ty detta är icke wårt rätta hemland eller fåbernesland, wi ftola bebo; ty det här på jorden ej finnes.

Öwighetens morgon randas
 Gack till Jefum du och andas;
 Salighetens andedrägt
 Fröjde dig, du Adams flägt.

Pris: 6 ftilling riksguld.